

6

Den druhý

Se Susan se scházíme druhý den v deset před nemocniční márnicí. Spletené vlasy má vyčesané nahoru a vypadá tak na dvanáct. Je vysoká a hubená a má věčně ustrašený výraz. „Asi nemusím zdůrazňovat, že tohle bude nejspíš nejhorší chvíle v mém životě,“ utrousí zoufale.

„Jakákoli chvíle strávená s Joem Palmerem je dost děsivá,“ zkusím zavtipkovat. „A když k tomu přidáš mrtvé tělo, je z toho slušný kandidát do top desítky nejhorších zážitků.“

Susan se nervózně zasměje, ale hned zase zvážní. „Ale ta holka... měla strašnou smrt.“

„Právě proto tam teď půjdeme, budeme ignorovat Joeovy poznámky a uděláme pro ni maximum, jo?“

„Jasně.“ Susan se zhluboka nadechne a narovná ramena. „To zvládnou.“

„Já bych se tady tak zhluboka nenadechoval.“ Joe se objeví za ní a ona sebou trhne. Lehce se zasměje. „Tak jo, dámy, jdeme na to.“ Vyšlepe po schodech k márnici, aniž by na nás čekal, a dveře se za ním zhoupnou v pantech.

Máme na sobě ochranné obleky, roušky a pláště a se Susan jsme bohatě využily i kafrovou mast, kterou tu mají připravenou, i když jsem za ty roky došla k závěru, že nejlepší je prostě dýchat pusou. Joe Palmer mast odmítl a hodil po nás pohledem, ze kterého bylo zřejmé, že nesnáší spolupráci s amatéry.

Kolem jedenácté jsme připraveni začít. Susan stojí opodál, bude balit a označovat všechny důkazy, které půjdou na forenzní analýzu. Musí být jasně doložené, kdo s jakým důkazem pracoval, jinak by se celý případ mohl rozsypat. V místnosti je i fotograf z týmu forenzních techniků, který má za úkol celý proces kvalitně zdokumentovat. A vedle Joea stojí jeho asistent, milý chlap, který s ním pracuje už několik let a všechny jeho výpady bere s nadhledem.

Opatrně vyjmou tělo z kufru. Susan kufr označí poznámkou, že bude potřeba kompletní forenzní analýza. Po pobytu ve vodě bude těžké z něj něco získat.

Pak se Joe pustí do zdoluhavého odstraňování igelitu, ve kterém je tělo zabalené. Pomalu ho odlupuje, dává si načas, a postupně odhaluje dívku pod ním. Pak se zastaví, nakloní se blíž a pinzetou zvedne šroub se dvěma maticemi. „Zajímavé. Muselo to tam spadnout.“

Susan ho zabalí jako důkaz.

Jakmile se podaří odstranit igelit a sejmut otisky, tělo před námi leží odhalené. Zápach zesílí a Susan se odvrátí. Joe tělo opatrně položí na záda a dlouze se na něj dívá. Světlo se odráží od kachlíček, podlahy i všech lesklých povrchů a já čekám, snažím se nedat najevo netrpělivost. Víím, že tělo hodnotí. Všichni stojíme bez hnutí, v tichu, soustředění na tělo té dívky, tak malé a bezbranné, až se mi znovu sevře žaludek. Zápach se plíží místností a já se snažím si na něj zvyknout. Susan za rouškou a ochrannými brýlemi zbledla.

Pak Joe začne systematicky zapisovat jednotlivé části těla, od temene až po špičky prstů. Zaznamenává zranění a jejich umístění do schematického znázornění těla připnutého na zdi. Změří její výšku, zapisuje si poznámky. „Neidentifikovaná mladá žena, drobné postavy, sto padesát dva centimetrů, středně dlouhé hnědé vlasy, pravděpodobně přirozené barvy, ale to si samozřejmě ověříme. Výrazné pohmožděniný na čele, líci a bradě, nasvědčující zlomeninám. Rentgen